

Lucija je šivala ob oknu, kakor ponavadi. Stopil sem v sobo, sesedel se na stol in jo pogledal. Čudna tuča mi je prevzela srce. Ta pravični obraz, te čiste oči, ta lepa duša — a vendar... O narava, ali si kruta, ali pa se le igraš s človeškimi srci!

Pogledala me je začudeno. Moral sem biti pač bled in razburjen.

Dolgo časa je obstala s pogledom na meni. Potem pa je prišlo v njene oči nekaj kakor spoznanje... Nekaj kakor senca je padlo čez pogled in rdečica je stopila v lica.

»Dr. Lovro, Vi ste bili pri Katarini?«

»Da, bil sem.«

In še je trepetalo v pogledu. Oko je zablestelo, a se takoj zopet skalilo. Solza je prišla od nekod in se razlila čezinčez.

»Dr. Lovro, Vi veste vse!«

»Jaz vem vse!«

Sklonila je glavo na mizo in zaihtela natihem.

»Lucija, jaz te pomilujem čez vse mere... Verjemi mi —! Ah — jaz sam ne vem, kaj hočem... Meni je neznosno pri srcu!«

Vstal sem in razburjen stopil po sobi gor in dol. Obstal sem zopet — hotel govoriti — ni mi dalo... Kaj sem mislil? Bog ve! Čul sem njen sunkajoči jok... vodo, ki je šumela zunaj pod oknom... stope, ki so ropotale v mlinu... Bilo mi je, kot da stojim pred nekom, ki me kliče na pomoč, pa mu pomagati ne morem...

Naposled je dvignila glavo in otresla solze.

»Povejte mi, dr. Lovro —. Saj itak vem, kako je z menoj... A, da vendar enkrat vržem od sebe vse upanje: povejte mi in recite, da je zastonj vsak trud... Ko bom to slišala iz Vaših ust, potem bom zagotovljena in mirna...«

Ozrla se je vame. Nikdar ne pozabim tega pogleda, ki je čakal na besedo, ki naj odloči za vso bodočnost... In kar je najhujše: na dnu tega pogleda — zdi se mi — je trepetalo upanje, da morda dr. Lovro izreče ugodnejšo sodbo nego drugi...

Toda dr. Lovro je moral govoriti resnico in govoriti kakor drugi!

»Lucija, pusti upanje! Zastonj je!«

Ali sem bil krut, kali? Vendar, zdi se mi, da sem izrekel sodbo po vesti in resnici.

»Zastonj je —« je ponovila za menoj. Še enkrat so se ji zalile oči, a obrisala jih je odločneje nego prej. Posegla je po delu in rekla:

»Sedaj bom mirna!«

Mirna —? Ko bi ne bil vedel, da se vara! Videl sem, kako se ji je tresla roka; kako ji je drhtela vsaka mišica na obrazu; kako je dihala

sunkoma; kako je le s silo zadrževala tok solza... In taka naj bi bila mirna?!

In res — naenkrat je vrgla delo od sebe in se naslonila na stroj:

»O jaz nesrečna! O jaz nesrečnica!«

»Lucija —!«

Skušal sem jo pomiriti, a kako? Navajal sem slučaje iz življenja, ki so trpki in težki, a se vendarle preneso. Omenjal sem bolnike, priklenjene na bolniško postelj vse življenje... jetične, ki vise z vsako žilico na življenju, a jih življenje vendarle počasi, a vztrajno peha od sebe... po-



J. STEFIC: STAROST.

nesrečence, ki jim nesrečni slučaj v enem hipu zruši v prah vse lepe sanje, ki so jih z veseljem in samozavestjo gradili leta in leta...

In kaj meniš, mi je odgovorila na vse moje razloge?

»Dr. Lovro, Vi me ne razumete, ni to moja nesreča. Je nesreča, a ni najhujša. Nekaj drugega je —«

»Tine!« sem rekel odločno in se ustavil pred njo.

»Da, Tine,« — je rekla in rdečica ji je stopila na obraz.

»Lucija —« sem povzel naglo. Vesel sem bil, da bom mogel povedati vsaj nekaj tolažilnega —